

św. Symplicjusz (papież w latach 468-483)

USA, Amerykańska Fatima, Sankt. MB Fatimskiej

Urodzony w Tivoli niedaleko Rzymu jako syn obywatela rzymskiego Castinusa, urząd Najwyższego Pasterza pełnił od roku 468. Symplicjusz przyjął godność wikariusza Jezusa Chrystusa w czasach niezwykle burzliwych. Coraz silniej rarysowały się różnice polityczne i religijne między Zachodem a Wschodem, wśród chrześcijan grasowała herezja monofizytyzmu, a słabnące coraz bardziej cesarstwo zachodnie chyliło się ku upadkowi.

Coraz więcej biskupów i kapłanów przyjmowało błędne poglądy monofizyckie na temat natury Syna Bożego, co było pretekstem do buntu przeciwko prawowitej władzy następców świętego Piotra. Papież zabiegał o respektowanie ustaleń Soboru Chalcedońskiego z 451, który potępił monofizytyzm. Stawił też czoła namowom patriarchy Konstantynopola Akacjusza, który uzurpował sobie pozycję równą Namiestnikowi Chrystusa Pana. Wydał on wspólnie z cesarzem bizantyńskim Zenonem tzw. *Henotikon*, czyli list zawierający kompromisowe między ortodoksją a monofizytyzmem wyznanie wiary – Symplicjusz oczywiście je odrzucił, ale jego wpływ na wschodnie chrześcijaństwo, nad którym coraz większą hegemonię rozciągali władcy świeccy, stawał się coraz mniejszy. Herezja szerzyła się głównie na Wschodzie, w Syrii i Egipcie.

Święty papież był też świadkiem upadku cesarstwa zachodniego. Cesarzem był wówczas nieletni Romulus Augustulus, a faktyczną władzę pełnił jego ojciec Orestes, wódz naczelny armii rzymskiej. Jego oddziały składały się w większej części z różnych barbarzyńskich plemion, którzy jako *foederati* (sprzymierzeńcy) służyli cesarstwu. Zażądali oni od wodza nadań ziemskich, on jednak odmówił wiedząc, iż odbędzie się to kosztem latyfundiów obywateli rzymskich, na co nie zgodziłby się senat. Wobec tego wśród barbarzyńców wybuchł bunt, który w roku 476 pod przewodnictwem germańskiego wodza Odoakera obalił panującego cesarza i ogłosił swego przywódcę królem. Odoaker poszukując nowej formy ustroju dla zdobytych przez siebie ziem, zwrócił się do Bizancjum, aby objęło władzę nad zachodnią częścią cesarstwa pod warunkiem, że on będzie namiestnikiem. Od roku 480 fikcyjną władzę sprawowało cesarstwo wschodnie, faktyczną zaś władca pogańskiego plemienia Germanów.

Symplicjusz zajmował się także organizacją dyscypliny dotyczącej udzielania sakramentów chrztu i spowiedzi. Zasłynął jako budowniczy, stawiając kościół świętego Andrzeja (*San Andrea in Catabarbara*) na Eskwilinie i rozpoczynając budowę bazyliki świętego Szczepana (*San Stefano Rotondo*) na wzgórzu Celio.

Kościół wspomina św. Symplicjusza 24 czerwca.

<https://www.pch24.pl/sw--symplicjusz--papiez-,3638,1.html>

zobacz: [Święci w Polsce i ich kult w świetle historii](http://sancti-in-polonia.wietrzykowski.net/2j.html)
<http://sancti-in-polonia.wietrzykowski.net/2j.html>
<http://sancti-in-polonia.wietrzykowski.net/7j.html>

1. Rzym, moz. w baz. św. Pawła za Murami; P2170709- 27.03.'12.
2. Rzym, moz. w baz. S. Maria In Trastevere; P1790844- 29.03.'12

Jeżeli nie zaznaczono inaczej, to zdjęcia: Jan Nitecki